

การพัฒนาทักษะการสะกดคำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โดยใช้หลักการภาษาบาลี-สันสกฤตผ่านแบบฝึกและคำพ้องเสียง*

THE DEVELOPMENT OF SPELLING SKILLS AMONG LOWER SECONDARY
SCHOOL STUDENTS USING PALI-SANSKRIT PRINCIPLES
THROUGH EXERCISES AND HOMOPHONE-BASED TECHNIQUES

*ณัฐนันท์ สาริโก,¹ ชิณณพงศ์ อินทรเกษม,²

Natthanan Sarigo,¹ Chi-sanupong Intharakasem²

ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์¹

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ²

Department of Thai Language, Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Rattanakosin¹

Faculty of Education, Srinakharinwirot University²

*Corresponding author, E-mail: Natthanan.sar@rmutr.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนหลักการภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียง การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากโรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 47 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หลักการภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึกหัดและเทคนิคการจำคำศัพท์ด้วยคำพ้องเสียง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ 6 แผน เรื่อง “รามเกียรติ์ ตอนนารายณ์ปราบนาทก” รวม 6 คาบเรียน แบบทดสอบการสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นคำศัพท์บาลีสันสกฤตที่มีความหมายและรูปคำคู่ขนานกัน และแบบฝึกหัดจำนวน 6 แบบฝึก การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมานโดยใช้ t-test for Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียน

* Received: 10 December 2025; Revised: 23 April 2026; Accepted: 9 June 2026

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 9.15 คะแนน เมื่อตรวจสอบรายระดับความสามารถพบว่า กลุ่ม “ควรปรับปรุง” มีพัฒนาการเฉลี่ยเพิ่มขึ้นสูงสุด 14.58 คะแนน รองลงมาคือกลุ่ม “พอใช้” เพิ่มขึ้น 9.15 คะแนน ส่วนกลุ่ม “ดี” มีคะแนนคงที่ ผลการวิจัยชี้ว่าการสอนโดยใช้หลักการภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียงเป็นแนวทางที่มีช่วยพัฒนาทักษะการสะกดคำ โดยเฉพาะในผู้เรียนที่มีพื้นฐานอ่อน ซึ่งสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและรูปคำได้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ: การสะกดคำ, ภาษาบาลี-สันสกฤต, คำพ้องเสียง, แบบฝึกทักษะ, นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

Abstract

This research article aimed to compare the spelling ability of lower secondary school students before and after learning through the teaching of Pali-Sanskrit linguistic principles by means of exercises and homophone memorisation. The study employed a one-group pretest-posttest experimental design (One-Group Pretest-Posttest Design). The sample consisted of forty-seven Year 8 students from a demonstration school in Bangkok, who were selected through purposive sampling. The researcher organised learning activities based on the teaching of Pali-Sanskrit linguistic principles through structured exercises and techniques for memorising vocabulary using homophones. The research instruments comprised six lesson plans on The Ramakian: The Episode of Narai Subduing Nonthok, covering six class periods, a pretest and posttest on spelling ability consisting of thirty items, which were Pali-Sanskrit vocabulary pairs with parallel meanings and word forms, and six sets of exercises. Data were analysed using descriptive statistics, namely the mean and standard deviation, and inferential statistics by employing a t-test for Dependent Samples to compare the pretest and posttest scores.

The findings revealed that the students' spelling ability after learning was significantly higher than before learning at the .05 level, with an average increase of 9.15

points. When the results were examined by ability level, it was found that the Needs Improvement group showed the greatest improvement, with an average increase of 14.58 points, followed by the Fair group, which increased by 9.15 points, while the Good group showed stable scores. The results indicated that teaching through Pali–Sanskrit linguistic principles by means of exercises and homophone memorisation is an effective approach to improving spelling skills, particularly among students with weaker foundations, who were able to gain a clearer understanding of the relationship between sound and word form.

Keywords: spelling, Pali–Sanskrit, homophones, skill exercises, lower secondary students

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กำหนดให้ผู้เรียนมีสมรรถนะด้านการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะการเขียนซึ่งถือเป็นทักษะขั้นสูงที่แสดงสมรรถนะของผู้เรียนในการคิด วิเคราะห์ และเรียบเรียงความรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ทั้งนี้การเขียนที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยพื้นฐานของการสะกดคำที่ถูกต้อง เนื่องจากการสะกดคำเป็นทักษะสำคัญที่เชื่อมโยงระหว่างเสียง ความหมาย และรูปคำ หากผู้เรียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ย่อมส่งผลให้การสื่อสารคลาดเคลื่อนและไม่สามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม สภาพปัญหาด้านการเขียนในปัจจุบัน ยังคงเป็นประเด็นที่ยังต้องให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะปัญหาการสะกดคำผิดซึ่งพบได้อย่างแพร่หลายในผู้เรียนหลายระดับการศึกษา ลักษณะข้อผิดพลาดที่ปรากฏ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะผิด การใช้สระและวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง การใช้ตัวการันต์คลาดเคลื่อน รวมถึงการสะกดคำตามเสียงพูดโดยไม่คำนึงถึงหลักอักขรวิธี ปัญหาเหล่านี้ส่งผลโดยตรงต่อความหมายของข้อความ และลดทอนความน่าเชื่อถือของการสื่อสารในเชิงวิชาการ ซึ่งสาเหตุของปัญหาดังกล่าวมีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายปัจจัย ได้แก่ ความไม่ชัดเจนในการออกเสียง การอ่านที่ไม่คล่อง การขาดการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง การไม่เข้าใจหลักภาษาอย่างเป็นระบบ ตลอดจนเจตคติของผู้เรียนที่มองว่าการสะกดคำเป็นเพียงการท่องจำมากกว่าการทำความเข้าใจ นอกจากนี้ ยังมี

ปัจจัยด้านการจัดการเรียนรู้ เช่น ครูผู้สอนขาดความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง มีภาระงานสูง และขาดสื่อหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมการฝึกทักษะอย่างต่อเนื่อง (จุฑามาศ กันต๊ิบ, 2554; ปัทมา ไตรคุป, 2547)

ปัญหาการสะกดคำดังกล่าว มีความชัดเจนยิ่งขึ้นในผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นช่วงรอยต่อของพัฒนาการทางภาษา จากระดับประถมศึกษาที่เน้นทักษะพื้นฐานไปสู่การใช้ภาษาเชิงวิชาการที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ผู้เรียนในระดับนี้จำเป็นต้องใช้ภาษาในการเขียนอธิบายความคิด วิเคราะห์เนื้อหา และสื่อสารอย่างเป็นเหตุเป็นผล หากผู้เรียนยังขาดความมั่นใจในการสะกดคำย่อมส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในรายวิชาอื่น และทำให้การพัฒนาทักษะการเขียนในระดับที่สูงขึ้นเป็นไปได้ยาก อีกทั้งยังอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นใจในการใช้ภาษาและการแสดงออกทางความคิดของผู้เรียนในระยะยาว

ในภาษาไทยมีคำศัพท์จำนวนมากที่มีรากศัพท์มาจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต ซึ่งมีลักษณะโครงสร้างคำ ระบบเสียง และหลักการเขียนที่แตกต่างจากคำไทยแท้ เช่น การใช้ตัวการันต์ การคงรูปคำเดิมตามรากศัพท์ หรือการมีรูปคำที่ไม่สอดคล้องกับเสียงอ่านในภาษาไทย (กาญจนา นาคสกุล, และคณะ, 2545; ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ส่งผลให้ผู้เรียนมักเกิดความสับสนและสะกดคำผิดในกลุ่มคำดังกล่าวอยู่เสมอ ดังนั้นการเข้าใจหลักการของภาษาบาลีและสันสกฤตจึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาไทยในเชิงลึกไม่เพียงช่วยให้ผู้เรียนสะกดคำได้ถูกต้องเท่านั้นแต่ยังช่วยให้เข้าใจความหมายรากศัพท์ และพัฒนาการของคำในภาษาไทยได้

สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงอธิบายถึงความสำคัญของการศึกษาภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตว่า “การเรียนรู้ภาษาบาลีสันสกฤตนั้น เราไม่ได้เรียนแต่ตัวอักษรอย่างเดียว แต่ยังได้เรียนรู้แนวคิด ปรัชญา และองค์ความรู้ของสังคมในอดีต” ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าภาษาบาลีและสันสกฤตเป็นแหล่งองค์ความรู้ที่สำคัญและเป็นรากฐานทางวัฒนธรรมที่หล่อหลอมภาษาไทยมาอย่างยาวนาน การนำองค์ความรู้ดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้จึงเป็นแนวทางที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในแนวคิดทางการศึกษาของ Good อธิบายว่าการสอนการสะกดคำเป็นกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับอักษร (Good, C. V, 1973) ขณะที่ Hildreth การสอนการสะกดคำไม่ควรเน้นให้ผู้เรียนท่องจำคำเป็นรายคำ แต่ควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจหลักการของภาษา เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร และรูปแบบของคำ เพื่อให้สามารถสะกดคำใหม่ได้อย่างถูกต้อง (Hildreth, G. H, 1955) และ Bromley เสนอว่าการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพต้องเชื่อมโยงระบบเสียง

โครงสร้าง และความหมายเข้าด้วยกัน แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับการนำหลักการภาษาบาลี-สันสกฤตมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์โครงสร้างคำ เข้าใจที่มาของคำ และสะกดคำได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผลมากกว่าการจำแบบแยกส่วน (Bromley, K. D. A, 1992)

แม้ว่าจะมีงานวิจัยจำนวนมากที่พัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ปัญหาการสะกดคำและพบว่าสามารถช่วยพัฒนาทักษะของผู้เรียนได้ในระดับหนึ่ง (ชนิษฐา แสงภักดี, 2540; นวลนุช สีทองดี, 2541; ธนพร ดวงพรกชกร, 2559) แต่ยังไม่พบงานวิจัยที่บูรณาการหลักการภาษาบาลี-สันสกฤตร่วมกับแบบฝึกและเทคนิคคำพ้องเสียงในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งที่คำประเภทนี้ปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากในเนื้อหาวิชาภาษาไทยและมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของผู้เรียน

ดังนั้นปัญหาวิจัยของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการสะกดคำ โดยเฉพาะคำที่มีรากศัพท์จากภาษาบาลีและสันสกฤต ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนอย่างต่อเนื่อง และยังไม่มียุทธศาสตร์การจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยนี้มุ่งพัฒนาทักษะการสะกดคำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้หลักการภาษาบาลี-สันสกฤตร่วมกับแบบฝึกและคำพ้องเสียง เพื่อให้ผู้เรียนเขียนได้ถูกต้องและใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสะกดคำภาษาบาลีสันสกฤตของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียน ด้วยวิธีการสอนหลักการสะกดคำภาษาบาลีสันสกฤต โดยใช้แบบฝึกและการจดจำคำศัพท์ด้วยคำพ้องเสียงระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้รูปแบบ One Group Pretest-Posttest Design เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนก่อนและหลังการเรียน โดยมีแผนผังการวิจัย ดังนี้

Pre-test X Post-test

Pre-test หมายถึง แบบทดสอบการสะกดคำก่อนเรียน จำนวน 30 คำ ซึ่งเป็นคำภาษาบาลีสันสกฤตที่มีความหมายและรูปคำคู่ขนานกับแบบทดสอบหลังเรียน

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนหลักการภาษาบาลีสันสกฤต โดยใช้แบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียง

Post-test หมายถึง แบบทดสอบการสะกดคำหลังเรียน จำนวน 30 คำ ซึ่งเป็นคำคู่ขนานกับแบบทดสอบก่อนเรียน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรของการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 47 คนซึ่งได้รับการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนหลักการภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียงตามแผนการสอนของผู้วิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 3 ประเภทหลัก ได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 6 แผน โดยมีเนื้อหาจากหน่วยการเรียนรู้เรื่อง “รามเกียรติ์ ตอน นารายณ์ปราบนนทก” รวมทั้งหมด 6 คาบเรียน ซึ่งมุ่งเน้นการสอนหลักการภาษาบาลีสันสกฤตและการสะกดคำผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย (2) แบบทดสอบการสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวนคำศัพท์ 30 คำ ซึ่งเป็นคำภาษาบาลีสันสกฤตที่มีความหมายและรูปคำคู่ขนานกัน ใช้สำหรับวัดความสามารถในการสะกดคำของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียน เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการสะกดคำ และ (3) แบบฝึกหัดประกอบการเรียนหลักการภาษาบาลีสันสกฤต จำนวน 6 แบบฝึกหัด ซึ่งออกแบบขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกสะกดคำและจดจำคำศัพท์ในระหว่างการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงผ่านขั้นตอนการเขียนคำ การเปรียบเทียบเสียง และการจำแนกคำที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความถูกต้องในการสะกดคำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการเป็นลำดับขั้นตอน ดังนี้ ผู้วิจัยเริ่มจากการวัดระดับความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนก่อนเรียน (Pre-test) โดยให้นักเรียนเขียนสะกดคำภาษาบาลีสันสกฤตจำนวน 30 คำตามคำบอก เพื่อประเมินพื้นฐานความสามารถเบื้องต้นของผู้เรียน จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามแผนการสอนที่ได้พัฒนาไว้ รวมทั้งหมด 6 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้ระยะเวลาดำเนินการทั้งหมด 3 สัปดาห์ โดยจัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 50 นาที เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะการสะกดคำอย่างต่อเนื่อง หลังจากสิ้นสุดการสอน ผู้วิจัยได้วัดระดับความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนอีกครั้ง (Post-test) โดยใช้คำศัพท์ชุดที่เป็นคู่ขนานกับแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ระหว่างก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนหลักภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึก และการจดจำคำพ้องเสียง

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ การหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน และใช้สถิติ t-test for Dependent Samples เพื่อทดสอบสมมติฐานว่าความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นรายประเด็น ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการสะกดคำโดยรวมของนักเรียนทั้งหมด

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean) ของคะแนนสะกดคำก่อนเรียนเท่ากับ 10.35 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน) ซึ่งจัดอยู่ในระดับ “พอใช้” และค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 19.50 คะแนน ซึ่งจัดอยู่ในระดับ “ดี” แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 9.15 คะแนน โดยมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 5.52 และหลังเรียนเท่ากับ 5.01 เมื่อทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test for Dependent Samples พบว่า ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนโดยใช้หลักภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียง มีประสิทธิผลต่อการพัฒนาความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนอย่างชัดเจน

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลต่างของคะแนนการสะกดคำก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (N = 47)

ลำดับ	รายการ	$\bar{X}$ (Mean)	S.D.	ส่วนต่าง	การตีความ
1	คะแนนก่อนเรียน	10.35	5.52	–	อยู่ในระดับ “พอใช้”
2	คะแนนหลังเรียน	19.50	5.01	+9.15	อยู่ในระดับ “ดี”

3 ผลรวมการเปลี่ยนแปลง

-

-

เพิ่มขึ้นอย่างมี

-

นัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 9.15 คะแนน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การสอนด้วยวิธีการสอนหลักการภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึก และการจดจำคำพ้องเสียง ส่งผลให้ความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พัฒนาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์แยกตามระดับความสามารถ เพื่อให้เห็นภาพรวมของพัฒนาการด้านความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน โดยจำแนกตามระดับความสามารถของผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม เพื่อวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงและประสิทธิภาพของวิธีการสอนที่ใช้ในการวิจัย ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจำแนกตามกลุ่ม มีดังนี้

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน หลังเรียน และผลต่างของคะแนนการสะกดคำ จำแนกตามระดับความสามารถของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (N = 47)

ลำดับ	ระดับ ความสามารถ ก่อนเรียน	จำนวน นักเรียน (คน)	คะแนน เฉลี่ยก่อน เรียน ($\bar{x}_1$)	คะแนนเฉลี่ย หลังเรียน ($\bar{x}_2$)	ส่วนต่าง ($\Delta\bar{x}$)	ผลการเปลี่ยนแปลง
1	ควรปรับปรุง (0-2 คะแนน)	16	2.22	16.80	+14.58	พัฒนาเพิ่มขึ้นมากที่สุด
2	พอใช้ (3-5 คะแนน)	19	13.02	22.17	+9.15	พัฒนาเพิ่มขึ้นชัดเจน
3	ดี (6-8 คะแนน)	12	21.00	21.15	+0.15	คงที่
รวม	47 คน		10.35	19.50	+9.15	มีพัฒนาการโดยรวมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีระดับความสามารถต่ำสุดก่อนเรียน (กลุ่มควรปรับปรุง) มีพัฒนาการเฉลี่ยเพิ่มขึ้นสูงสุด 14.58 คะแนน รองลงมาคือกลุ่มระดับพอใช้ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น

9.15 คะแนน ส่วนกลุ่มที่มีความสามารถระดับดี มีคะแนนเฉลี่ยคงที่ โดยมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักการภาษาบาลีสันสกฤตผ่านแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียงเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพสูงในการพัฒนาทักษะการสะกดคำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานอ่อน ซึ่งสามารถพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับรูปคำได้อย่างเป็นระบบ ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและยั่งยืน

3. การวิเคราะห์เชิงอธิบาย เพื่อให้เข้าใจภาพรวมของผลการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างลึกซึ้ง ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เชิงอธิบาย โดยจำแนกผลการเรียนรู้ของนักเรียนตามระดับความสามารถ เพื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงและแนวโน้มของพัฒนาการด้านการสะกดคำของผู้เรียนในแต่ละกลุ่มอย่างละเอียด การวิเคราะห์เชิงอธิบายผลการเรียนรู้ของนักเรียนจำแนกตามระดับความสามารถ สามารถสรุปได้ดังนี้

1) นักเรียนกลุ่มควรปรับปรุง นักเรียนในกลุ่มนี้มีคะแนนหลังเรียนสูงขึ้นอย่างเด่นชัด โดยส่วนใหญ่สามารถพัฒนาไปสู่ระดับ “ดี” และบางคนสามารถพัฒนาได้ถึงระดับ “ดีมาก” แสดงให้เห็นถึงการตอบสนองเชิงบวกต่อวิธีการสอนที่เน้นการใช้แบบฝึกและการจดจำเสียงของคำ การเรียนรู้ผ่านการฝึกซ้ำและการเปรียบเทียบคำพ้องเสียงช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเชิงโครงสร้างของคำ และจดจำรูปคำได้แม่นยำยิ่งขึ้น ส่งผลให้กลุ่มนี้มีพัฒนาการสูงที่สุดในบรรดาทุกกลุ่ม

2) นักเรียนกลุ่มพอใช้ นักเรียนส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้มีพัฒนาการจากระดับ “พอใช้” ไปสู่ระดับ “ดี” และ “ดีมาก” สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนที่มีพื้นฐานระดับกลางสามารถต่อยอดความรู้ได้ดีจากการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกสะกดคำด้วยแบบฝึกที่มีลำดับความยากง่ายเหมาะสม นักเรียนเข้าใจหลักการสะกดคำบาลีสันสกฤตมากขึ้น สามารถเชื่อมโยงเสียงกับรูปคำได้อย่างมีเหตุผลและถูกต้องมากขึ้น

3) นักเรียนกลุ่มดี ผลการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มนี้ โดยรวมมีแนวโน้มคงที่หรือเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย เนื่องจากผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ด้านการสะกดคำดีอยู่แล้ว การพัฒนาเพิ่มเติมจึงไม่เด่นชัดเท่ากลุ่มอื่น อย่างไรก็ตาม ยังพบว่านักเรียนบางคนสามารถพัฒนาความสามารถจนถึงระดับ “ดีมาก” ซึ่งสะท้อนว่าวิธีการสอนนี้ยังคงมีประโยชน์ต่อการเสริมความเข้าใจและความมั่นใจในการเขียนสะกดคำอย่างถูกต้อง

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้หลักการภาษาบาลี-สันสกฤตร่วมกับแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียงเป็นแนวทางที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะนักเรียนที่มีพื้นฐานต่ำซึ่งมีพัฒนาการอย่างชัดเจน สอดคล้องกับแนวคิดของ Hildreth ที่อธิบายว่าการเรียนรู้การสะกดคำควรเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร ไม่ใช่การท่องจำเพียงอย่างเดียว การนำหลักการภาษาบาลี-สันสกฤตมาใช้ ซึ่งมีโครงสร้างคำและรูปแบบการสะกดที่ชัดเจนจึงช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นแบบแผนของภาษาและนำไปใช้สะกดคำได้อย่างถูกต้อง (Hildreth, G. H, 1955) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับกำชัย ทองหล่อ ที่อธิบายว่าภาษาบาลีและสันสกฤตเป็นรากฐานสำคัญของภาษาไทย การเข้าใจที่มาของคำจึงช่วยให้ผู้เรียนสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย (กำชัย ทองหล่อ, 2550)

ในด้านการเรียนรู้พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับควรปรับปรุงมีการพัฒนาอย่างชัดเจนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางดังกล่าว ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะของแบบฝึกที่เน้นการฝึกซ้ำ การเขียนตามคำบอก และการจดจำคำศัพท์จากคำพ้องเสียง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงระหว่างเสียงกับรูปคำได้ดีขึ้น ส่งผลให้สามารถจดจำและสะกดคำได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Stauffer และ Smith ที่อธิบายว่าการเรียนรู้ภาษาที่มีประสิทธิภาพควรเกิดจากประสบการณ์ตรงของผู้เรียน (language experience approach) โดยการฝึกปฏิบัติจริงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา (Stauffer, R. G, 1980; Smith, F, 1987) อีกทั้งยังสอดคล้องกับ Shannon ที่ชี้ให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมภาษาโดยอิงประสบการณ์ของผู้เรียนและความแตกต่างระหว่างบุคคล จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (Shannon, E. C, 2007)

ในขณะที่นักเรียนกลุ่มระดับพอใช้ มีพัฒนาการดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากการเรียนรู้ผ่านแบบฝึกที่จัดลำดับจากง่ายไปยาก โดยเริ่มจากการทำความเข้าใจคำพื้นฐานไปสู่การสังเกตลักษณะของคำ เช่น รูปแบบการสะกด ตัวสะกด และเสียงของคำ ก่อนนำไปฝึกเขียนและจดจำคำที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ส่งผลให้นักเรียนสามารถเข้าใจหลักการสะกดคำภาษาบาลี-สันสกฤตได้อย่างเป็นขั้นตอน และสามารถนำไปใช้สะกดคำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ พบว่านักเรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในการสะกดคำได้ โดยอาศัยการพิจารณาความหมายและที่มาของคำ เช่น คำว่า “เบญจเพส” ซึ่งมาจาก “เบญจ” (ห้า) รวมกับ “เพส” (ยี่สิบ) จึงต้องสะกดด้วย “ส” ไม่ใช่ “เบญจเพศ” และคำว่า “เกษียณ” ซึ่งมาจาก

สันสกฤต “กฺษิณะ” แปลว่า สิ้น จึงใช้ “ณ” ในการสะกด แตกต่างจากคำว่า “เกษียร” ที่มีรากมาจาก “กฺษิระ” แปลว่า น่านม และคำว่า “เกษียน” ซึ่งเป็นการดัดแปลงคำในภาษาไทย ตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การสอนที่เน้นความเข้าใจความหมายและที่มาของภาษา จะช่วยให้ผู้เรียนสะกดคำได้ถูกต้องมากกว่าการท่องจำเพียงอย่างเดียว แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Bromley ที่ระบุว่า การฝึกเขียนและสะกดคำอย่างต่อเนื่องภายใต้กิจกรรมที่มีเป้าหมายชัดเจน จะช่วยให้ผู้เรียนเขียนคำได้ถูกต้อง ลดข้อผิดพลาด และจดจำคำได้แม่นยำยิ่งขึ้น (Bromley, K. D. A, 1992) อีกทั้งยังสอดคล้องกับ Raygor ที่อธิบายว่าการฝึกอ่านและเขียนควบคู่กัน จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจภาษา และเพิ่มความแม่นยำในการใช้คำ (Raygor, A. L., & Raygor, R. D, 1985)

อย่างไรก็ตาม นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถระดับดี มีแนวโน้มผลสัมฤทธิ์คงที่หรือเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ซึ่งอาจเนื่องมาจากผู้เรียนกลุ่มนี้มีพื้นฐานความรู้เดิมในระดับสูงอยู่แล้ว จึงได้รับประโยชน์จากแบบฝึกหัดน้อยกว่ากลุ่มอื่น การจัดการเรียนรู้ที่ใช้แนวทางเดียวกันกับผู้เรียนทุกระดับ จึงอาจไม่สามารถกระตุ้นศักยภาพของผู้เรียนกลุ่มนี้ได้เต็มที่ ทั้งนี้ สอดคล้องกับ Robert และ Jacobs ที่เสนอว่าการเรียนรู้ด้านภาษาและการเขียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตีความและสร้างความหมายด้วยตนเองเพื่อพัฒนาศักยภาพในระดับที่สูงขึ้น (Robert, E. V., & Jacobs, H. E, 1989)

จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียนหลักการภาษาบาลี-สันสกฤต ช่วยให้สามารถเลือกใช้พยัญชนะและตัวสะกดได้ถูกต้องมากขึ้น เช่น การเข้าใจว่าคำว่า “หัตถ์” ต้องสะกดด้วย “ตถ์” ไม่ใช่ “ตฐ์” หรือ “ถต” ซึ่งช่วยให้การเขียนถูกต้องตรงตามความหมายของคำ นักเรียนยังเห็นว่า การจัดกลุ่มคำพ้องเสียงช่วยให้จดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น เนื่องจากสามารถเชื่อมโยงเสียง รูปคำ และความหมายได้พร้อมกัน อย่างไรก็ตาม นักเรียนบางส่วนมีความเห็นว่า แบบฝึกหัดในรูปแบบเอกสารยังไม่น่าสนใจเพียงพอ แม้ว่าจะมีการออกแบบให้คล้ายกิจกรรมหรือเกมแล้วก็ตาม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของผู้เรียนที่ให้ความสำคัญกับรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายและทันสมัย ทั้งนี้ แนวโน้มดังกล่าวสอดคล้องกับข้อเสนอของ Haerazi และ Irawan และ Sul kifli ที่พบว่า การใช้กิจกรรมแบบมีปฏิสัมพันธ์ช่วยเพิ่มแรงจูงใจและส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Haerazi, H., & Irawan, L. A, 2020; Sul kifli, 2013)

สรุปผลวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการสะกดคำภาษาบาลี-สันสกฤตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้การสอนที่เน้นความเข้าใจหลักภาษา ร่วมกับแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียง ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีความสามารถในการสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า วิธีการสอนดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียง รูปคำ และความหมายของคำอย่างเป็นระบบ

เมื่อพิจารณากระบวนการเรียนรู้ พบว่า การสอนโดยใช้หลักภาษาบาลี-สันสกฤตช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจแบบแผนของภาษา มากกว่าการจดจำคำเป็นรายคำ ผู้เรียนสามารถสังเกตรูปคำ ตัวสะกด และเสียงที่ปรากฏซ้ำในกลุ่มคำ แล้วนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับคำใหม่ได้ นอกจากนี้ การฝึกปฏิบัติผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเขียนตามคำบอก การจำแนกคำ และการเปรียบเทียบคำที่มีเสียงใกล้เคียงกัน ช่วยเพิ่มความแม่นยำ ลดความสับสนของคำพ้องเสียง และเสริมความมั่นใจในการเขียน

ในด้านความแตกต่างของผู้เรียน พบว่า นักเรียนที่มีพื้นฐานต่ำมีพัฒนาการเด่นชัดที่สุด ส่วนกลุ่มปานกลางสามารถต่อยอดสู่การวิเคราะห์และจดจำรูปคำได้ดีขึ้น ขณะที่กลุ่มพื้นฐานดีมีผลสัมฤทธิ์คงที่ในระดับสูง แต่ควรได้รับกิจกรรมที่ท้าทายมากขึ้น เช่น การวิเคราะห์รากศัพท์หรือการประยุกต์ใช้คำในสถานการณ์ใหม่ โดยภาพรวม วิธีการสอนนี้สามารถพัฒนาผู้เรียนได้ครอบคลุมทุกระดับ และช่วยลดช่องว่างทางการเรียนรู้ได้

สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้หลักภาษาบาลี-สันสกฤตร่วมกับแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียงเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการสะกดคำของนักเรียน ทั้งด้านความถูกต้อง ความเข้าใจ และการนำความรู้ไปใช้จริง อีกทั้งยังสามารถประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อเสริมพื้นฐานด้านการเขียนของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะ

2.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ควรนำวิธีการสอนหลักภาษาบาลี-สันสกฤตร่วมกับแบบฝึกและการจดจำคำพ้องเสียงไปใช้ในการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อช่วยให้นักเรียนสะกดคำได้ถูกต้องมากขึ้น

2) ควรจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน โดยเน้นการฝึกซ้ำสำหรับนักเรียนที่พื้นฐานอ่อน และเพิ่มกิจกรรมที่ท้าทายสำหรับนักเรียนที่มีพื้นฐานดี

3) ควรใช้สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น สื่อดิจิทัลหรือเกมการเรียนรู้ เพื่อช่วยเพิ่มความสนใจและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน

2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้มีจำนวนและความหลากหลายมากขึ้น เช่น นักเรียนในระดับชั้นอื่น หรือโรงเรียนต่างสังกัด เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือและความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัย

2) ควรศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ในระยะยาว โดยติดตามพัฒนาการด้านการสะกดคำของผู้เรียน เพื่อประเมินความคงทนของความรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3) ควรศึกษาการบูรณาการวิธีการสอนนี้ร่วมกับเทคนิคหรือสื่อการเรียนรู้รูปแบบอื่น เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลและพัฒนาแนวทางการสอนให้มีความหลากหลายและเหมาะสมยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา นาคสกุล, และคณะ. (2545). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1: ระบบเสียง อักษรไทย การอ่าน คำและการเขียนสะกดคำ*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กำชัย ทองหล่อ. (2550). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร : อมรการพิมพ์.
- ชนิษฐา แสงภักดี. (2540). การใช้แบบฝึกพัฒนาการเขียนสรุปความจากบทร้อยแก้ว “พัฒนากุล”. ใน *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย*. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จุฑามาศ กันตื๊บ. (2554). การพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำโดยใช้เทคนิค จิกซอร์ 2 ร่วมกับเกมการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ใน *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธนพร ดวงพรขจร. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ร่วมกับแบบฝึก. ใน *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและวิธีสอน*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นวลนุช สีทองดี. (2541). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะทางภาษาเรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดแม่กด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. ใน *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา*. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปัทมา ไตรคุป. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยนำความรู้ทางคติชนมาเป็นเครื่องมือในการจัด

กิจกรรมการเรียนรู้การสอนกับวิธีสอนตามคู่มือครู. ใน *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

Bromley, K. D. A. (1992). *Language arts: Exploring connection*. Allyn and Bacon.

Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. New York: McGraw-Hill.

Haerazi, H., & Irawan, L. A. (2020). The effectiveness of ECOLA technique to improve reading comprehension in relation to motivation and self-efficacy. *International Journal of Emerging Technologies in Learning (IJET)*, 15(1), 61–76.

Hildreth, G. H. (1955). *Teaching spelling: A guide to basic principles and practice*. New York: H. Holt.

Raygor, A. L., & Raygor, R. D. (1985). *Effective reading: Improving reading rates and comprehension*. New York: McGraw-Hill.

Robert, E. V., & Jacobs, H. E. (1989). *Fiction: An introduction to reading and writing*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

Shannon, E. C. (2007). *Using the language experience approach as a part of differentiated literacy instruction (Master's thesis)*. Hamline University: Saint Paul, MN.

Smith, F. (1987). *Understanding reading*. New York: Holt, Rinehart and Winston.

Stauffer, R. G. (1980). *The language experience approach to the teaching of reading*. New York: Harper & Row.

Sulkifli. (2013). *The use effectiveness of Extending Concept Through Language Activities (ECOLA) to improve reading comprehension (Unpublished master's thesis)*. Muhammadiyah University, Indonesia.